

Arrest

nr. 233 040 van 24 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren op 9 juni 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dienen op dezelfde dag elk een verzoek om internationale bescherming in. Inzake deze verzoeken beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 februari 2016 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 1 september 2016 met nr. 173 980 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 24 mei 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 21 september 2017 ontvankelijk verklaard, maar op 19 januari 2018 ongegrond verklaard. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, beroep dat is gekend onder het rolnr. 217 345.

1.3. Op 18 juli 2019 wordt beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van inreisverboden.

1.4. Bij arrest van 26 juli 2019 met nr. 224 331 beveelt de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 juli 2019. De vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de inreisverboden van dezelfde datum wordt verworpen.

1.5. Bij arrest van 26 juli 2019 met nr. 224 332 verwerpt de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft de ongegrondheidsbeslissing van 19 januari 2018.

1.6. Na voormelde rechterlijke uitspraken worden verzoekers in vrijheid gesteld.

1.7. Verzoekers worden op 13 februari 2020 aangetroffen tijdens een gezamenlijke controle van de politie en de sociale inspectie. Eveneens op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister nieuwe beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekers op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

Het in hoofde van verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gent en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [S.]

voornaam: [G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Het loutere feit dat betrokkene in het bezit was van een geldig Armeens paspoort [...] is onvoldoende om zich legaal op het grondgebied te bevinden.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens Winkeldiefstal. (PV LI.12.LA.068891/2019 van de politiezone van Luik.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Betrokkene werd echter aangetroffen terwijl hij in het zwart aan het werk was in een horecazaak. Een pv hieromtrent zal nog opgemaakt worden door het toezicht sociale wetten.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met [S.G.] [°...]. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegale op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart twee meerderjarige kinderen in België te hebben: [S.D.] [°...] en [S.K.] [°...]. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bovendien hebben [S.D.] [°...] en [S.K.] [°...], kinderen van betrokkene de vrijheid zich aan te melden in de gezinswoning te Steenokkerzeel, 127bis om hun ouders te vervoegen en samen naar Armenië terug te keren.

Betrokkene verklaart psychiatrisch patient te zijn en angsten te hebben. Betrokkene diende echter reeds een procedure in op basis van artikel 9ter. Deze aanvraag werd geweigerd op 19.01.2018. De beslissing werd betekend aan betrokkene. Er kan geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaarde dat hij nog in beroep is tegen de beslissing van haar 9ter, dit werd tevens bevestigd in het administratief dossier. Er werd namelijk een beroep ingediend op 04.04.2020. Het tegen de 9ter ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking.

De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Bovendien werd betrokkene betrappt op zwartwerk in een horecazaak. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat betrokkene zijn fysieke toestand nog voldoende was om arbeid uit te voeren. Er zou logischerwijs bijgevolg aangenomen kunnen worden dat de fysieke toestand van het gezin voldoende is om terug te keren naar Armenië en in hun land van herkomst een leven uit te bouwen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Betrokkene werd echter aangetroffen terwijl hij in het zwart aan het werk was in een horecazaak. Een pv hieromtrent zal nog opgemaakt worden door het toezicht sociale wetten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.01.2019 dat hem betekend werd op 05.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.06.2015 werd bij beslissing van 01.09.2016 als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Betrokkene werd echter aangetroffen terwijl hij in het zwart aan het werk was in een horecazaak. Een pv hieromtrent zal nog opgemaakt worden door het toezicht sociale wetten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.01.2019 dat hem betekend werd op 05.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.06.2015 werd bij beslissing van 01.09.2016 als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart dat hij en zijn gezin niet zijn teruggekeerd omdat hij psychiatrisch patient is en heel veel angsten heeft omtrent een terugkeer. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij problemen heeft in Armenië. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 09.06.2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart psychiatrisch patient te zijn en angsten te hebben. Betrokkene diende echter reeds een procedure in op basis van artikel 9ter. Deze aanvraag werd geweigerd op 19.01.2018. De beslissing werd betekend aan betrokkene. Er kan geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaarde dat hij nog in beroep is tegen de beslissing van haar 9ter, dit werd tevens bevestigd in het administratief dossier. Er werd namelijk een beroep ingediend op 04.04.2020. Het tegen de 9ter ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking.

De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Bovendien werd betrokkene betrapd op zwartwerk in een horecazaak. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat betrokkene zijn fysieke toestand nog voldoende was om arbeid uit te voeren. Er zou logischerwijs bijgevolg aangenomen kunnen worden dat de fysieke toestand van het gezin voldoende is om terug te keren naar Armenië en in hun land van herkomst een leven uit te bouwen.

Vasthouding

[...].

Het in hoofde van verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten is verder gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gent en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: [A.]

voornaam: [R.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Het loutere feit dat betrokkene op het moment van haar arrestatie in het bezit was van een Armeens paspoort [...] geldig tot 26.08.2024, is echter onvoldoende om zich legaal op het grondgebied te begeven.

☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Betrokkene werd echter aangetroffen in een horecazaak waar zij in het zwart aan het werken was. Een PV hieromtrent zal nog opgemaakt worden door het Toezicht sociale wetten.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met [S.G.] [°...]. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegale op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezien samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart twee meerderjarige kinderen in België te hebben: [S.D.] [°...] en [S.K.] [°...]. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkermits zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bovendien hebben [S.D.] [°...] en [S.K.] [°...], kinderen van betrokkene de vrijheid zich aan te melden in de gezinswoning te Steenokkerzeel, 127bis om hun ouders te vervoegen en samen naar Armenië terug te keren.

Betrokkene verklaart Osteoporose en botkanker te hebben. Betrokkene diende echter reeds een procedure in op basis van artikel 9ter. Deze aanvraag werd geweigerd op 19.01.2018. De beslissing werd betekend aan betrokkene. Er kan geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaarde dat zij nog in beroep is tegen de beslissing van haar 9ter, dit werd tevens bevestigd in het administratief dossier. Er werd namelijk een beroep ingediend op 04.04.2020. Het tegen de 9ter ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking.

De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Bovendien werd betrokkene betrap op zwartwerk in een horecazaak. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat betrokkene haar fysieke toestand nog voldoende was om arbeid uit te voeren. Er zou logischerwijs bijgevolg aangenomen kunnen worden dat de fysieke toestand van het gezin voldoende is om terug te keren naar Armenië en in hun land van herkomst een leven uit te bouwen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Betrokkene werd echter aangetroffen in een horecazaak waar zij in het zwart aan het werken was. Een PV hieromtrent zal nog opgemaakt worden door het Toezicht sociale wetten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.01.2019 dat haar betekend werd op 05.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Betrokkene werd echter aangetroffen in een horecazaak waar zij in het zwart aan het werken was. Een PV hieromtrent zal nog opgemaakt worden door het Toezicht sociale wetten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.01.2019 dat haar betekend werd op 05.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat zij en haar gezin niet zijn teruggekeerd omdat haar man psychiatrisch patient heeft en heel veel angsten heeft omtrent een terugkeer. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij problemen heeft in Armenië. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar asielaanvraag van 09.06.2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart Osteoporose en botkanker te hebben. Betrokkene diende echter reeds een procedure in op basis van artikel 9ter. Deze aanvraag werd geweigerd op 19.01.2018. De beslissing werd betekend aan betrokkene. Er kan geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaarde dat zij nog in beroep is tegen de beslissing van haar 9ter, dit werd tevens bevestigd in het administratief dossier. Er werd namelijk een beroep ingediend op 04.04.2020. Het tegen de 9ter ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking.

De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Bovendien werd betrokkene betrupt op zwartwerk in een horecazaak. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat betrokkene haar fysieke toestand nog voldoende was om arbeid uit te voeren. Er zou logischerwijs bijgevolg aangenomen kunnen worden dat de fysieke toestand van het gezin voldoende is om terug te keren naar Armenië en in hun land van herkomst een leven uit te bouwen.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissingen tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet zijn de beslissingen tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

2.2. Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de bestreden inreisverboden, wijst de Raad er verder op dat tegen deze beslissingen geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld als volgt:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met

een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de inreisverboden dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft de bestreden verwijderingsmaatregelen

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Zoals verzoekers aanvoeren, worden zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregelen te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

“Monsieur [S.G.] et Madame [A.R.] avait introduit une demande d'autorisation de séjour introduite sur base de l'article 9ter de la loi du 15.12.1980.

Monsieur [S.G.] a invoqué un stress post traumatique suite à une violente agression physique. Le requérant est actuellement sous traitement médicamenteux.

Son traitement de base consistait à la prise de certains médicaments, tels que :

- Seroquel 200mg
- Diazepam 10 mg x 2
- Zyprexa 5mg
- Escitalopram EG 10 mg

A ce jour, le requérant prend comme traitement médicamenteux :

- Effexor Exel
- Diazepam
- Zyprexa
- Dominal
- Abilify

Il a eu une aggravation de son état de façon importante après que Monsieur [S.G.] se soit fait arrêter et mis dans le centre fermé de Vottem puis de Bruges du 24.07.2019 au 27.07.2019.

Il a été à plusieurs reprises hospitalisé en hôpital psychiatrique dans le courant de l'année 2017 et 2018.

Le Dr. [L.C.] a tenté de le faire hospitaliser dans d'autres hôpitaux, ce qui a été refusé.

Au vu du trouble invoqué plus haut, le psychiatre a indiqué dans son certificat médical du 10.01.2020 l'importance pour Monsieur [S.G.] de prendre le traitement psychothérapeutique et le traitement médicamenteux et le fait que la situation tant de Monsieur [S.G.] que sa famille est catastrophique. (pièce 3)

Le Dr. Psychiatre [C.L.] a indiqué dans son attestation médicale du 16.08.2019 (pièce 6): « Je constate une nette aggravation de son état de santé mental quand il a été arrêté par la police le 17.07.2019 puis envoyé dans le centre fermé à Vottem puis à Bruges du 24.07.2019 au 27.07.2019. Il a reçu de nombreux médicaments notamment des neuroleptiques ayant un effet pachycardisant sur le cœur. Il est à nouveau dans un état de stress post-traumatique avec des hallucinations nocturnes, insomnies et cauchemars. Son état de santé actuel ne lui permet pas médicalement de quitter la Belgique ».

Le risque de suicide pour ce dernier n'est pas exclu.

Nous l'avons souligné plus haut, l'évolution et le pronostic de la pathologie est défavorable en cas d'absence de traitement.

Or, selon de nombreux rapports, il s'avère que les ressources de soins de santé sont très limitées en Arménie.

Par ailleurs, la pratique des soins de santé mentale existant en Arménie n'est pas en conformité avec le respect des droits de l'Homme et des libertés et des normes de traitement humain.

Plusieurs problématiques sont présentes, mais il est clair qu'au vu du contexte géopolitique spécifique à l'Arménie, les patients souffrant de ce type de troubles psychiatriques sont nombreux.

Or, à l'heure actuelle, l'accès aux soins dans ce pays n'est toujours pas garanti dans la mesure où il n'est pas encore adapté aux besoins des victimes.

Selon un rapport issu d'une conférence de l'Open Society Foundation de 2013, « les ressources de soins de santé sont très limitées en Arménie. La pratique des soins de santé mentale existant en Arménie n'est pas en conformité avec le respect des droits de l'Homme et des libertés et des normes de traitement humain : les gens ayant des problèmes de santé mentale sont souvent sujets d'interventions psychiatriques forcées sur la base du handicap, sans accès à des services communautaires ».

Selon un autre rapport de l'Open Society Foundation, intitulé « Shadow report on the convention of the Rights of persons with Disabilities », conjointement rédigé avec la Helsinki Citizens' Assembly-Vanadzor, de 2014, on peut notamment lire qu'une « assistance psychiatrique adaptée aux besoins spécifiques et individuels des personnes ayant des problèmes de santé mentale ne sont pas fournies en République d'Arménie », que « dix institutions psychiatriques portent l'essentiel du fardeau de la fourniture d'une assistance psychiatrique ; quatre d'entre elles sont à Erevan et sont des institutions fermées et centralisées. Les services psychiatriques sont fournis par plusieurs institutions non psychiatriques (...). Les services socio-psychologiques et de réadaptation en tant que tels font défaut. Dans la majorité des collectivités de l'Arménie en dehors de la capitale, les services psychiatriques sont inaccessibles ».

Pour ce qui concerne les médicaments, le même problème se pose dans la mesure où le requérant ne pourrait suivre un traitement approprié.

En effet, le rapport précité indique également que « les institutions psychiatriques ne disposent pas d'un approvisionnement permanent et nécessaire de médicaments en termes de qualité et de quantité, ce qui rend impossible de délivrer régulièrement et gratuitement les médicaments prévus par la loi pour les personnes ayant des problèmes de santé mentale ».

Il y a dans cette optique, un problème majeur de disponibilité des soins.

De plus, l'accessibilité aux soins en Arménie est compliquée et compromise pour des raisons économiques.

C'est pourquoi, à la lecture de ces différents rapports, on ne peut objectivement conclure à une prise en charge possible du requérant par les autorités médicales arméniennes.

Et dans l'application d'une mesure provisoire liée à un risque de non-prise en charge médicale dans le pays d'origine, le doute devrait bénéficier à celui exposé au risque.

Le requérant fait état d'une « maladie dépressive à ce point grave que sa vie ou son intégrité physique sont en danger », ce qui révèle que l'interruption de son traitement constitue tant un risque pour lui-même, que pour son entourage.

Or, dans le cas d'espèce, le neuropsychiatre indique comme conséquence et complication en cas d'arrêt du traitement le suicide.

Il est évident qu'au vu de son état de santé actuel, le requérant est dans l'incapacité de travailler.

La famille ne dispose d'aucun revenu, de sorte qu'il existe un risque réel pour lui de ne pas pouvoir accéder au traitement médical utile, et par conséquent un risque d'atteinte à sa vie ou à son intégrité physique.

La décision est inadéquatement motivée, et ce d'autant que la famille a fait parvenir à l'Office des Etrangers des éléments afin d'attirer leur attention sur l'aggravation de la situation de santé de Monsieur [S.G.].

Dès lors, l'Office des Etrangers commet une erreur manifeste d'appréciation en indiquant qu'il ne peut être question d'une violation de l'article 3 de la CEDH, alors que dans un certificat médical du 10.01.2020, le Dr. Lejeune, Psychiatre souligne l'aggravation des symptômes, le risque de tentative de suicide et/ou de décès, augmentation des angoisses ; il souligne une évolution très péjorative pouvant aller jusqu'au décès, une situation financière impossible de même que la situation psychologique ; monsieur ne se nourrit plus (a perdu 18 kilos en deux mois).

Le médecin souligne la situation urgente : le patient et la famille sont dans une situation catastrophique à tous les niveaux.

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme implique une obligation positive dans le chef des Etats Membres.

L'Office des Etrangers n'a absolument pas tenu compte de ces éléments pourtant communiqués ?!

La décision n'est pas adéquatement motivée."

3.3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer om vooreerst op te merken dat het manifest indruist tegen de stukken van het dossier om te beweren dat de medische toestand van verzoeker verergerd is en hem niet toelaat om te werken “Il est évident qu’au vu de son état de santé actuel, le requérant est dans l’incapacité de travailler” (p. 6 van het UDN-verzoekschrift) (sic).

Inderdaad, waar verzoeker stelt dat het evident is dat hij niet geschikt is om te werken, blijkt dat hij door de sociale inspectie op 13.02.2020 werd aangetroffen terwijl hij aan het poetsen was in het zwart en hij hiervoor geverbaliseerd werd.

Hoe kan verzoeker dit objectief gegeven van zwartwerk rijmen met zijn betoog dat zijn psychiatrische toestand dermate problematisch en verergerd is dat hij ongeschikt is om te werken (zie p. 6 van het verzoekschrift) en dat hij niet zou kunnen verwijderd worden naar zijn land van herkomst ?

Het dossier toont aan dat verzoeker wel degelijk in staat blijkt te zijn om te werken (in het zwart) als poetsman. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn medische problematiek thans dermate gewijzigd is sedert het laatste onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzake inzake zijn verblijfsaanvraag om medische redenen dat thans zijn verwijdering in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

De depressieve, psychiatrische problematiek en dus de pathologie van verzoekende partij is welbekend en hierover werd reeds uitgebreid geoordeeld dat de gezondheidszorg in Armenië aangepast is aan - en voor - patiënten een problematiek zoals deze van verzoekende partij.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker in het kader van de 9ter-aanvraag die op 19.01.2018 ongegrond werd bevonden.

Voor zoveel als nodig wordt benadrukt dat artikel 74/13 Vw. geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt: R.v.V. nr. 153 854 van 2 oktober 2015

In zoverre het verdere betoog van de verzoekende partij verbonden is met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. De Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde in casu is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens van de zaak, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205 942; RvS 22 juli 2013, nr. 224 386).

Er kan niet gesteld worden als zou er geen of onvoldoende rekening zijn gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Bovendien werd verzoeker onderzocht in het gesloten centrum en werd geoordeeld dat hij niet lijdt aan een ziekte in strijd met artikel 3 EVRM;

Een schending van artikel 74/13 en artikel 3 E.V.R.M. is niet aan de orde.”

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*“situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown*

for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.4. Daarnaast houdt ook het zorgvuldigheidsbeginsel in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissingen dienen te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissingen en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.5. In zoverre verzoekers wijzen op hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 24 mei 2017 merkt de Raad op dat deze aanvraag op 19 januari 2018 door verweerder reeds ongegrond is verklaard. Deze beslissing wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Bovendien heeft de Raad zich in zijn arrest van 26 juli 2019 met nr. 224 332 in het kader van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid reeds gebogen over het schorsingsverzoek gericht tegen deze ongegrondheidsbeslissing en geoordeeld dat verzoekers geen ernstig middel aanvoeren tegen deze beslissing. De vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid werd dan ook afgewezen. Er blijkt in deze omstandigheden niet dat de in voormelde aanvraag vervatte medische en andere gegevens een terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst in de weg staan.

3.3.2.6. In een eveneens op 26 juli 2019 uitgesproken arrest met nr. 224 331 ging de Raad wel over tot de schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekers van 18 juli 2019. De Raad overwoog als volgt:

« 5.3.2. En l'espèce, le Conseil observe que le certificat médical, établi le février 2018 postérieur à la décision attaquée de rejet de la demande d'autorisation de séjour du 19 janvier 2018 avait déjà été déposé avec la requête du 7 mars 2018 mais que la partie défenderesse ne pouvait en tenir compte dans le cadre de la décision en question puisqu'elle n'en avait pas connaissance. Le Conseil constate également que ce document confirme la maladie et le traitement qui y est associé mais surtout que le requérant qui souffre de graves problèmes psychiatriques a vu son état empiré depuis la demande d'autorisation de séjour du 24 mai 2017 et l'examen effectué par le médecin conseil.

La décision attaquée fait cependant le constat suivant : « L'intéressé a introduit une procédure sur base de l'article 9ter. Cette demande a été refusée. La décision a été notifiée à l'intéressé. Il n'y a donc pas de violation de l'article 3 CEDH. L'examen approfondi du département médical de l'Office des Etrangers à l'état de santé de l'intéressé et la disponibilité et l'accessibilité d'un traitement adéquat dans son pays d'origine, a révélé qu'il ne répond pas aux critères énoncés à l'article 9ter de la Loi sur les étrangers. On peut raisonnablement déduire que la personne concernée n'a pas de risque réel d'un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne contient pas de pièces qui sont en mesure de signaler que depuis ces conclusions, la santé de l'intéressé aurait été modifiée à tel point qu'à son éloignement il court un risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH. »

Force est de constater que cette motivation n'est pas conforme aux pièces du dossier administratif qui comporte bien un rapport postérieur au sujet de la situation médicale du requérant.

A cet égard, le Conseil rappelle que l'article 39/82, § 4, alinéa 4 de la loi du 15 décembre 1980, dispose qu'en présence d'un recours tel que celui formé en l'espèce, « Le président de la chambre ou le juge au contentieux des étrangers procède à un examen attentif et rigoureux de tous les éléments de preuve portés à sa connaissance, en particulier ceux qui sont de nature à indiquer qu'il existe des motifs de croire que l'exécution de la décision attaquée exposerait le requérant au risque d'être soumis à la violation des droits fondamentaux de l'homme auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales [...], et estime devoir prendre en considération l'ensemble desdits éléments, dès lors

qu'ils sont produits en vue d'étayer les risques allégués, au regard des droits protégés par l'article 3 de la CEDH, en cas de retour du requérant dans son pays d'origine.

Au vu de ce qui précède, et dans la mesure où il n'appartient pas au Conseil de se prononcer lui-même, ab initio, sur l'existence ou non d'un risque de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, en cas d'éloignement forcé du requérant dans son pays d'origine, le Conseil estime donc qu'il convient que la partie défenderesse procède à un examen sérieux et rigoureux de la disponibilité actuelle du traitement requis par le requérant dans ce pays, élément touchant au respect de l'article 3 de la CEDH, avant de décider de son éloignement forcé.

5.3.3. Par conséquent, dans les circonstances particulières de la cause et suite à un examen prima facie de celles-ci, la violation invoquée de l'article 3 de la CEDH doit être considérée comme sérieuse. »

Gelet op de voorligging van een medisch attest voor verzoeker van februari 2018 dat nog niet voorlag bij de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat wees op een verslechtering van zijn gezondheidstoestand, achtte de Raad het nodig dat verweerder, voorafgaand aan een gedwongen verwijderingsmaatregel, een geactualiseerd en grondig onderzoek zou doen in verband met de gezondheidssituatie van verzoeker.

3.3.2.7. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoeker wordt, wat diens gezondheidstoestand betreft, thans gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart psychiatrisch patient te zijn en angsten te hebben. Betrokkene diende echter reeds een procedure in op basis van artikel 9ter. Deze aanvraag werd geweigerd op 19.01.2018. De beslissing werd betekend aan betrokkene. Er kan geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaarde dat hij nog in beroep is tegen de beslissing van haar 9ter, dit werd tevens bevestigd in het administratief dossier. Er werd namelijk een beroep ingediend op 04.04.2020. Het tegen de 9ter ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking.

De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Bovendien werd betrokkene betraft op zwartwerk in een horecazaak. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat betrokkene zijn fysieke toestand nog voldoende was om arbeid uit te voeren. Er zou logischerwijs bijgevolg aangenomen kunnen worden dat de fysieke toestand van het gezin voldoende is om terug te keren naar Armenië en in hun land van herkomst een leven uit te bouwen.”

3.3.2.8. Verzoekers betogen in hun middel dat zij, wat de gezondheidssituatie van meneer betreft, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen bijkomende medische stukken hebben

overgemaakt aan verweerder. Verzoekers benadrukken dat in het voorgelegde medisch attest van 10 januari 2020 sprake is van een verergering van de symptomen of gezondheidstoestand sinds de vasthouding in juli 2019 en een risico op suicide en/of overlijden. Er wordt ook melding gemaakt van een gewijzigde medicamenteuze behandeling voor verzoeker. Verzoekers geven aan dat totaal niet blijkt dat rekening is gehouden met deze nieuwe medische stukken of de hierin volgens hen vervatte verslechterde gezondheidssituatie van verzoeker.

3.3.2.9. Verzoekers moeten worden bijgetreden in hun betoog dat zij kort voor het nemen van de bestreden beslissingen voor verzoeker bijkomende medische stukken hebben overgemaakt aan verweerder. In het administratief dossier bevindt zich een mail van de advocaat van verzoekers aan verweerder van 4 februari 2020 met in bijlage een medisch attest van 10 januari 2020 van de behandelende psychiater, een medisch voorschrift van dezelfde datum en een therapeutisch schema.

Nergens uit de motiveringen van de bestreden verwijderingsmaatregelen blijkt dat verweerder concreet rekening heeft gehouden met deze medische stukken voor verzoeker zoals deze op 4 februari 2020 zijn overgemaakt. Nergens blijkt dat werd nagegaan in welke mate sprake is van een gewijzigde gezondheidssituatie in vergelijking met de gezondheidssituatie die voorlag in het kader van de eerdere verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of dat de actuele gezondheidstoestand werd getoetst in het licht van artikel 3 van het EVRM. Rekening houdende met de nieuw voorgelegde medische stukken waarin wordt gesproken over een achteruitgang van de gezondheidssituatie en een gewijzigde medicamenteuze behandeling blijkt op het eerste zicht niet dat kon worden volstaan met een verwijzing naar het onderzoek dat werd gedaan in het kader van de eerdere procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de zeer algemene motivering dat "[h]et administratief dossier [...] geen stukken [bevat] die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen [in de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet] de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM" blijkt niet dat concreet rekening werd gehouden met de op 4 februari 2020 overgemaakte medische stukken en de actuele gezondheidstoestand van verzoeker zoals deze hieruit blijkt. Zulks blijkt noch uit de bestreden beslissingen noch uit de stukken van het administratief dossier. Nergens wordt door verweerder concreet naar deze stukken verwezen. Ook in de nota met opmerkingen wordt niet concreet ingegaan op deze nieuwe medische stukken.

De Raad merkt nog op dat de vaststelling dat verzoeker werd aangetroffen terwijl hij samen met verzoekster in het zwart aan het kuisen was in een horecazaak, waardoor volgens verweerder zijn medische situatie niet van die aard is dat hij niet langer kan werken, relevant kan zijn bij de beoordeling van zijn actuele (medische) situatie, maar dit verweerder – in het kader van het grondige onderzoek dat hij overeenkomstig artikel 3 van het EVRM moet voeren naar de gezondheidstoestand – niet vrijstelt van het concreet in rekening brengen van de hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen voorgelegde medische stukken.

Door in de nota nog te wijzen op een onderzoek van verzoeker door de arts van het gesloten centrum wordt verder evenmin aangetoond dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen de gezondheidstoestand van verzoeker zoals deze blijkt uit de op 4 februari 2020 bijkomend overgemaakte medische stukken in rekening heeft gebracht. Er blijkt ook niet dat de centrumarts in kennis was van deze medische stukken en hiermee rekening heeft gehouden.

Een voldoende grondig onderzoek van de actuele gezondheidsproblemen van verzoeker in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt op het eerste zicht niet.

Een ernstig middel ontleend aan artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.3.2.10. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

3.3.2.11. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij betogen dat de inmenging in het gezins- of familielevens of het privéleven niet proportioneel is. Nu er sprake is van een ernstig middel wat betreft het in hoofde van verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten, moet op grond van artikel 8 van het EVRM eveneens een ernstig middel worden aangenomen voor verzoekster in zoverre zij het in haar hoofde genomen bevel om het

grondgebied te verlaten aanvecht. Mede rekening houdend met de gezondheidsproblemen van verzoeker blijkt niet dat enige scheiding tussen verzoekers in de voorliggende omstandigheden aangewezen is.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, evenzeer ernstig.

3.3.3. Er is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Naar luid van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht te zijn vervuld wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van de middelen die zijn gerelateerd aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM is dit te dezen het geval.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS